

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

Христос Воскрес

"Вірую..."
чи віримо,
що говоримо?

ст.3

Були ж і жінки...

Були ж і жінки, що дивились здалека, між ними Марія Магдалина, і Марія, мати Якова Молодшого та Йосії, і Саломія, що вони, як Він був у Галілеї, ходили за Ним та Йому прислужували; і інших багато, що до Єрусалиму прийшли з Ним.

Марка 15:40-41

Дуже часто нам доводиться чути проповіді, особливо перед Пасхою, про страждання Ісуса Христа, про Його останні години життя. І часто в цих проповідях ми чуємо вислови про найближчих учнів христових: „одн апостол зрадив Ісуса, інший апостол зрікся нашого Господа, багато порозбігалися, залишили Ісуса”. Ці слова про найближчих друзів Ісуса нам боляче читати, і наші серця збуршуються співчуттям до цього покинутого, зрадженого і залишеного провідника.

Проте цей сумний опис не є всією правдою. Була одна група учнів Господніх, яка не залишила Ісуса, не зрадила Його і не відреклася від Нього. Вони були вірними послідовниками, наполегливими учнями, люблячими служителями, і незважаючи на ситуацію, відважними і винахідливими. Саме жінки були очевидцями останніх подій,

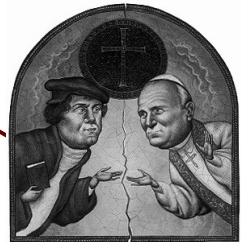
проповідь

ст.1-2

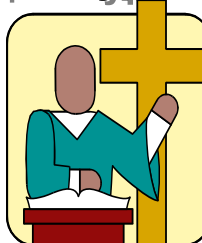
Історія Благості

ст.4-5

Центральне
місце літургії

ст.7-8

Дитяча сторінка

ст.10

Новини та розпорядок служінь

ст.11-12

Воістину Воскрес

Замах на християнство

ст.6

останніх хвилин життя Ісуса, саме жінки стали очевидцями найбільшого чуда – воскресіння самого Ісуса.

Хто були ці жінки, яких євангеліст Марко представляє як зразкових послідовниць? Хто були ці слабкі жінки, які в часи іспиту знаходили в собі гідну силу, в той час як справжні учні проявляли себе ненадійними і зрадливими? Я не маю наміру зараз з'ясовувати точні імена цих жінок, з чиїх вони родин. І хоч часто Писання подає їх імена з належністю до певного чоловіка (дочка Яіра, мати Якова), проте вони залишаються окремими віруючими особами, кожна з яких здатна до особистого вибору, кожна наділена відвагою та вірністю.

Хто були ці жінки? Вони були з тих, які слідували за Христом, іншими словами – Ісусові послідовниці, учениці. Вочевидь вони розуміли якості учеництва і значення місії Ісуса. В Євангелії Марка ми не знаходимо суперечності поміж ними, ані змагань за славу вищих посад, ані зради, ані заперечення, лишу віддану присутність – співчутливу і відважну присутність,

на яку можна було покластися. Ці жінки залишили свої оселі і родини в Галілеї, де вони навчилися слідувати за Христом. І вони слідували за ним до кінця, ділячи з Ісусом хліб і дивились на своє життя лише в контексті їх присвячення Господу.

Жінки також, як ми читаємо, „служили” Ісусу. Досить незвичайно, що це використане слово „служити”, ніколи не вживалося по відношенню до чоловіків. Слово використане лише до ангелів і жінок. Це слово „дияконія”, не означає прання, чи зготування їжі, воно містить подібне значення продовження завдання і місії Ісуса.

Жінки також прийшли до Єрусалиму з Ісусом. Це означає, що вони знали, що робили і куди йшли. „Подорож до Єрусалиму”, як це часто пояснював Ісус, означає бути спільником в Його смерті. Це означало найвище випробування їх віри. Вони могли залишитися вдома, в Галілеї зі своїми родинами, і їх ніхто не одбинував би за це. Проте, вони пішли з Господом, розуміючи, що Ісус не йде до Єрусалиму стати царем, Він іде стати страждаючим слугою.

Останні розділи у Євангелії від Марка, частину якого ми щойно прочитали, описують страждання Ісуса. Все ніби одвернулося проти нашого Господа. Чоловіки, здається, не зрозуміли що відбувається. В той час, як Ісус іде до Єрусалиму, щоб померти за гріхи людські, в той час, як Він розповідає учням про свої майбутні страждання, дехто з учнів, сину Забедееві, цікавило лише те: „Хто буде по праву руку і по ліву у царстві Ісуса?” Інші також задаються питанням, хто буде найбільший серед них?

Проте коли сцена стає дедалі більш загрозливою, ми читаємо про те, що Юда Іскаріотський зраджує Христа, Петро відрікається Його. Ісус переносить глузування суду, який віддає Його катам, які розпинають Його. Ісуса було засуджено і розп'ято як злочинця. При таких подіях для родичів і приятелів було небезпечно виявляти себе, бо вони могли бути покараними в такий же спосіб. Саме тому учні Христові налякалися і змушені були переходитися.

Але в такій сцені жаху і жорстокості, як зазначає євангеліст Марко, були присутні деякі жінки. Це була група жінок, які прийшли з Ісусом з Галілеї. Чимало дослідників пишуть, що в той час багато хто з учнів, втікаючи зі страхом, вже повернулися додому в Галілею. Проте жінки продовжували перебувати з Господом до останнього вирішального моменту в житті Ісуса.

Благовістя, тобто свідчення, жінок, починається у 16 розділі євангелії від Марка. Жінки-учениці розповідають всім про воскреслого Ісуса і беруть на себе обов'язок свідчити. Це є надзвичайним завданням, адже вони були першими очевидцями воскресіння Ісуса, першими свідками того, що наш Господь живий і наша віра, віра всіх християн, певним чином базується на їхніх свідченнях.

Ці жінки бачили, як римські воїни зняли з хреста скривавленого Ісуса, були очевидцями, як до поховальної процесії підійшов Йосип з Ариматеї, який запропонував поховати тіло Ісуса в його гробниці, яка була висічена в скелі. Жодного з апостолів не знаходимо в цій похоронній процесії, проте там були жінки. Вони були свідками того, де поховали Ісуса, куди поклали тіло Господа.

Рано вранці, у перший день тижня, жінки пішли до гробу, щоб приготувати тіло їхнього мертвого вчителя. Вони накупили пахощів, якими за звичаєм мали намастити тіло Ісуса. Коли прийшли до гробу, в них була лише одна проблема: хто їм допоможе відвалити камінь від гробу, яким він був закритий. І хоча ці жінки, так само як і чоловіки, не сподівалися на воскресіння Ісуса, проте йшли віддати останню шану їхньому Учителю. Можливо, вони так само не зовсім добре зрозуміли слова Господа, коли той казав, що має воскреснути на третій день.

І от, коли ці жінки прийшли до гробу, вони не зрозуміли, що відбувається. Вартових не було, величезний камінь, який закривав прохід до гробу, був відвалений. Коли вони зайшли всередину, їхнього Вчителя там не було. Гріб був порожнім. Зненацька перед ними з'явився ангел Господній, який розповів про воскреслого Христа, про живого Христа. Про це потрібно було повідомити інших учнів, щоб вони йшли в Галілею, де на них чекатиме їх воскреслий Учитель. І знову ці жінки стали першими очевидцями, першими свідками воскресіння Господа. Вони були першими, хто міг розповісти, що Господь живий, що Він не помер. Нам важливе це свідчення, і нам важливо, що саме жінки стали першими свідками воскресіння Христового. Очевидно, Господь мав на це свої плани.

Страждання, смерть, похорон і воскресіння Ісуса – є Пасхальним подіями, ключовими подіями нашої віри. Вони роблять нас християнами. Перше і головне проголошення нашої віри каже: „Цей Ісус, Який був розп'ятий, умер і похований, воскрес і є з нами”.

Що це за слова? Це перше свідчення жінок-учениць, тих самих жінок, яких ніколи не згадували як свідків воскресіння у жодному списку апостола Павла.

Чому саме жінки були тими, хто проголосив світу про воскресіння Ісуса? Адже саме вони прийшли до гробу. Якби не вони, до гробу, можливо, так ніхто б і не пішов. Саме ці жінки розповіли апостолам, всім іншим учням Христовим, що Господа немає в могилі, Він воскрес. Саме вони були першими місіонерами, які проголосили світові найбільшу новину. Чому саме жінки, а не найбільшчі учні Христові? Можливо, вони заслужили такої честі від Господа, хто знає.

Що з цього є важливим для нас особисто? Здається, нічого важливого в цьому немає. Проте, на мою думку, Господь мав конкретні плани не тільки щодо апостолів, учнів Христових, але й до жінок. Поряд з апостолами Добру Новину несли в світ також і жінки. Зробивши жінок першими свідками воскресіння Христового, Господь довірив їм важливу функцію – свідчити про це всьому світу: жінкам, навіть своїм чоловікам, дітям. Господь і зараз покладає на жінок завдання – розповідати про спасіння, яке люди можуть мати в Ісусі Христі. Розповідати про це своїм знайомим, друзям, розповідати про це своїм чоловікам, своїм дітям. У кожній церкві ви бачите більшість жінок, і якщо не їхня праця, з дітьми, зі своїми чоловіками, можливо, церква не мала б такого росту як духовного, так і чисельного.

„Вірую...“ чи віримо, що говоримо?

Шановні читачі. Ця газета присвячена великому святу, яке відзначається нашим народом – воскресінню Христовому. В попередніх номерах ми вже читали пояснення «Символу віри» щодо страждання Ісуса Христа, а також Його воскресіння. Ми детально вивчали такі речі, проте в цьому віровизнанні є слова, над якими нам варто подумати і які прямо відносяться до воскресіння Ісуса. У Символі віри ми говоримо такі слова: «Вірую у ... воскресіння тіла та життя вічне.» Що означають ці слова і чи справді, коли говорите цей символ віри ви вірите в те, про що говорите?

Перш за все, Гейдельберзький катехізис, відповідаючи на питання: «Яку вітху маєш в обітницю про “воскресіння тіла”?», дає таке означення: «Те, що не тільки моя душа буде відразу ж після цього життя забрана до її Голови - Христа (Лук. 23:43, Фил. 1:21-23), але й саме моє тіло буде восреснене силою Христа, воз'єднане з моєю душею та уподібнене славному тілу Христовому (1 Кор. 15:20, 1 Кор. 15:42-46, 1 Кор. 15:54, Фил. 3:20-21, 1 Ів. 3:2).» Щодо вітхи про життя вічне, у катехізисі написано: «Як уже зараз я відчуваю у своєму серці початок вічної радості (Рим. 14:17), так і після цього земного життя я матиму цілковите блаженство, якого не бачило око, не чуло вухо, і не мислила людина в своєму серці: блаженство, в якому я вічно славитиму Бога (Ів. 17:3, 1 Кор. 2:9).»

Перш ніж зможемо розібратись, що таке життя, розберёмось із смертю. Що таке смерть? Це універсальна реальність. Все, тварини і люди, помирають (1 Пет.1:24). Це також є таємницею. Ніхто не має чіткого визначення і розуміння смерті. Найкраще, що ми можемо сказати, це те, що вона несе руйнування і знищення людської особи. Вона призводить до відокремлення тіла від душі. В смерті, душа віруючого переходить до Христа (Лк.16:22,23; Повт.14:13); тоді як тіло потрапляє до могили і перетворюється в прах (Бут.3:9).

Але хоч смерть несе велике руйнування, вона не є сигналом кінця для дітей Божих. Відокремлення, яке вони переживають після смерті, не буде довготривалим. Воскресіння Христа підтверджує те, що і Його люди впевнено підуть за Ним (Йов.19:25,26; Пс.49:15; Дан.12:13; Ів.11:24; 1 Сол.4:13-18). Наступить день, коли тіло і душа знову будуть об'єднані, як одне ціле. Але це буде не простим об'єднанням нашого старого тіла і душі. Ні, Писання говорить про славне об'єднання, як «славне тіло Христа» (1 Кор.15). Ми будемо жити, як ніколи до того.

Таким буде майбутнє дітей Божих. Але як щодо тих, хто відмовляється служити Господу? Прихід Христа не буде сигналом початку нового життя для них, а темноти і вічної смерті. Коли помирає невірний, тіло його потрапляє в могилу, а душа – в пекло (Мт.5:22,29-30; 10:28; 18:9; 23:15,33). Невірні також піднімуться у великий день появи Христа, але вони будуть покарані і відправлені в пекло.

З радістю можна констатувати, що не таким буде майбутнє дітей Божих. Що таке життя? Воно часто використовується порізно. Воно може використовуватись в розумінні нашого існування між народженням і смертю, як у виразі «Він живий». Воно може стосуватись і нашої земної діяльності, як у словосполученні «це є життя». Біблія використовує слово «життя» не лишень в обох цих значеннях, але і в іншому. Вона говорить, що життя - це є спілкування з Богом. Життя відбувається через Христа (Еф. 2:1,5).

Фактично, Біблія каже, що життя в повному розумінні цього слова може бути тільки через спільність з Богом. Якщо живемо без Бога, то можемо дихати, працювати, але насправді ми є мертві. Проте, коли ми повертаємось, відновлені Духом Святим, віримо в Христа, ми вступаємо в нове життя, життя вічне. Іншими словами, вічне життя, це не просто якась річ, якою можна насолоджуватись після смерті. Ні, зараз, коли горнемо до Христа, воно

починається (Ів.3:16). Ще тут ми можемо вкушати хліб життя (Ів.6:58).

Звичайно, це не означає, що маємо можливість відчувати повну радість такого життя. Ні, все, що ми маємо, є «початком вічної радості». Це присмак того, що буде. Пізніше ми будемо мати «цілковите блаженство», життя, в якому кожен удар, кожен гріх, кожен біль, смерть, смуток і сльози будуть прогнані (Повт. 21:4). Бог буде проживати там із Своїм народом (Повт. 21:3), народом, який успадкує новий світ (Повт. 21:7). Оскільки ми є в цьому житті, красоти майбутнього життя знаходиться за межами нашого розуміння. Але одного дня ми отримаємо життя, яке ігнорує всі точки зору, промови і думки. Повір у Бога і Він приведе тебе до цього життя.

Отже, говорячи ці слова про воскресіння тіла і життя вічне, чи дійсно ми віримо у воскресіння нашого власного тіла? Чи дійсно ми віримо у життя вічне, де крім інших людей, будемо перебувати і ми? Чи вірите у це, говорячи такі слова? Якщо не зовсім, тоді навіщо взагалі говорите. Ви обманюєте самих себе.

Слова про воскресіння тіла і життя вічне є дуже важливі, і щаслива людина, справді буде з Господом у Царстві Небесному. Але чи задумувалися ви коли-небудь про своє майбутнє? Чи думали ви, що буде з вами після смерті? Ці слова з Символу віри допомагають християнам знати, що їх очікує, куди вони прямують. Якщо людина живе без надії і сподівання на майбутнє життя вічне, життя з Богом, значить її перебування на цій землі є пустим.

Тому, коли наступного разу будете говорити ці слова з Символу віри про воскресіння тіла і життя вічне, подумайте перш за все, чи знаєте ви щось про життя з Богом, і врешті-решт чи вірите ви в те, про що говорите?

Наступні запитання допоможуть вам глибше розкрити тему і поміркувати відносно вашого особистого життя.

Запитання:

1. Що нагадує воскресіння?
2. Які три речі стануться з тілами віруючих?
3. Що стається, коли ми помираємо? Що стається з душами віруючих, коли вони помирають? (Об'яв. 14:13)
1. Які два місця призначення є після смерті людини? (Дан. 12:2)
2. Православні і католики учать про щось середнє між пеклом і раєм – „чистилище“. Як виникло це вчення? На чому воно базується? Чи є воно Біблійне?
3. Дехто вважає, що душа людини спить до дня воскресіння. Чи є це біблійна точка зору? (Луки 23:43; Іван. 11:25; Об'явл. 14:13)
4. Свідки Єгови стверджують, що пекла немає, але невірні будуть знищені. Чи згідна з цим Біблія? (Дан. 12:2; Івана 5:29)
5. Як Павло говорить про містерію воскресіння в 1 Кор.15:35-50? Які порівняння він використовує? Які 4 контрасти він робить?
6. Чи дозволено християнам кремація тіл (спалювання)?
7. Що стається з тілами всіх людей після смерті? (Бут.3:19) Як це відрізнялося від Ісуса Христа? (Дії 13:36-37)
8. Коли починається вічне життя: а) при народженні; б) при смерті; в) при переродженні?
9. Назвіть того, хто вже в цьому житті відчував радість вічного життя. (Дії 7:55; 2Кор.12:2-4; 1Іван. 3:2; Об'явл. 21:10 – 22:5)
10. Чому ми нічого не знаємо, що хотілося б знати про вічне життя?
11. Коли Ісус прийде, що Він зробить з віруючими? (1Кор.15:51-54)
12. Що всі спасенні будуть робити у вічному житті? (Об.5:9-14; 7:9-17)
13. Що Євр.9:27 говорить про неможливість реінкарнації?

Мурза В.В. На основі книги James Visscher "I BELONG"

Історія виникнення папства.

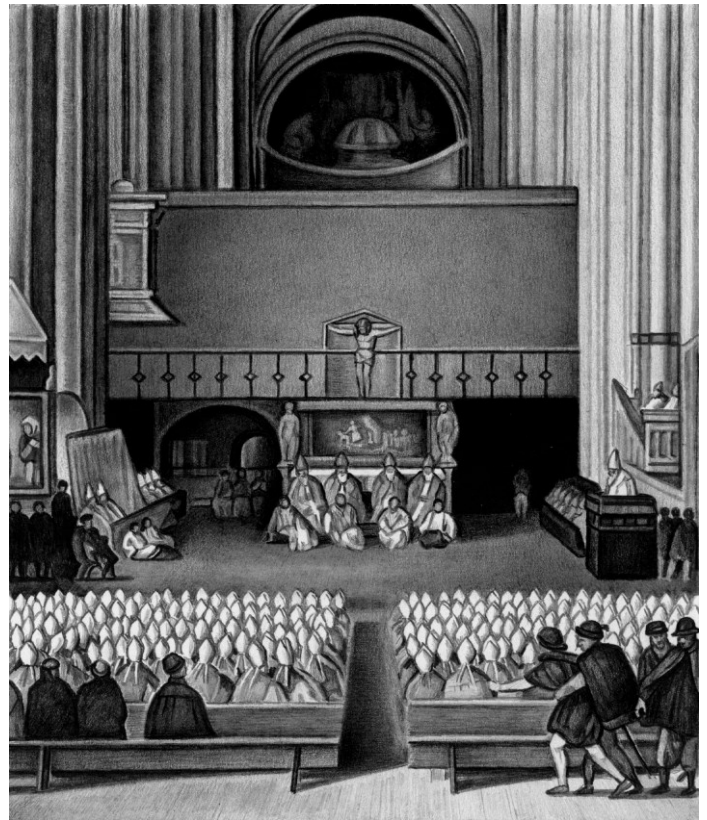
Упродовж 400 років проповідування церква виконувала велике доручення. Християнська церква була поширена по цілій римській імперії. Поступово ім'я її змінилося на римо-католицька церква. Чому церкву мали назвати ім'ям міста Рим? Тому, що Рим був столицею імперії? Зовсім ні. Багато людей в церкві дійшли до висновку, що церква в Римі зайняла дуже важливе місце у всій імперії. Апостоли Павло і Петро працювали там, померли там і були там поховані (Дії 28). Вони проголосили, що апостол Петро був першим римським єпископом і тому найбільш важливою персоною в церкві. Після смерті Петра інший єпископ посів його місце, а коли і він помер, прийшов інший, і т.д. кожен новий папа проголошував, що він отримав силу, дана апостолу Петру. Римо-католицька церква оприлюднила довгий список людей, які успадковували цю посаду. Ці люди повинні були вести церкву у правді. Що було поганого в тому, що цих людей називали папами? Папа означає тато. Чи погано є те, що в церкві є хтось, хто слідкує за всім, хто буде захищати правду слова Божого?

Церква в Римі підтримує цю традицію аж до сьогоднішніх днів. Вони проголошують, що папа є легальним наслідником апостольства Петра і священник Ісуса Христа на землі. Чи є цьому сенс? Чи справді цього хотів Ісус стосовно Петра? Давайте подивимося правильну відповідь у Біблії в Матвія 16.

Коли Господь Ісус запитав своїх учнів, за кого люди вважають Мене, апостол Петро відповів: «Ти Христос, Син Бога Живого». Це було добре віросповідання. У відповідь Ісус сказав: «Кажу Я тобі, що ти скеля (*Peter = man of rock – людина скелі*), і на скелі (*petra – скеля*) оцій побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її» (Матвія 16:16-18). Якщо прочитаєте уважно, то побачите, що Ісус зовсім не планував побудувати Його Церкву на персоні Петра, але на його хорошому віросповіданні. Ім'я Ісуса Христа є основою церкви. Це ім'я має бути визнане всіма. Той факт, що Петро перший проголосив це, зовсім не робить його дуже важливою персоною в Церкві.

Чи була робота Петра важливішою за роботу інших апостолів? Звичайно, ні. В Об'явленні 21:14 написані всі імена апостолів як основоположників церкви Христової, не лише ім'я апостола Петра. На додаток до цього Господь Ісус дуже чітко навчав своїх апостолів бути слугами, а не управителями чи тиранами. Маємо також зрозуміти, що єпископство Петра в Римі також під великим питанням. Пам'ятаймо, що Біблія нічого не говорить про те, чи займав Петро таку високу посаду в ранній церкві.

Чи не звучить слово «єпископ» певним чином дивним для вас. Насправді це слово означає не більше ніж просто наглядач. Іншими словами, кожен пастор є єпископ. Що ж насправді сталося багато років тому? В перші часи кожного пастора називали єпископом. Але поступово люди почали думати, що єпископ (пастор) церкви в місті був важливіший ніж єпископ (пастор) в маленькому селі. Не дивно, що єпископ столиці вважався найбільш важливим серед всіх. Відкрийте і прочитайте 1 Петра 5:1. Зверніть увагу, що Петро називає себе співпресвітером. Він зовсім не робить жодної різниці між собою та іншими пресвітерами, оскільки Христос є найбільший Пастор.

Через призначення Папи, Римо-Католицька Церква поставила когось між Христом і його стадом.

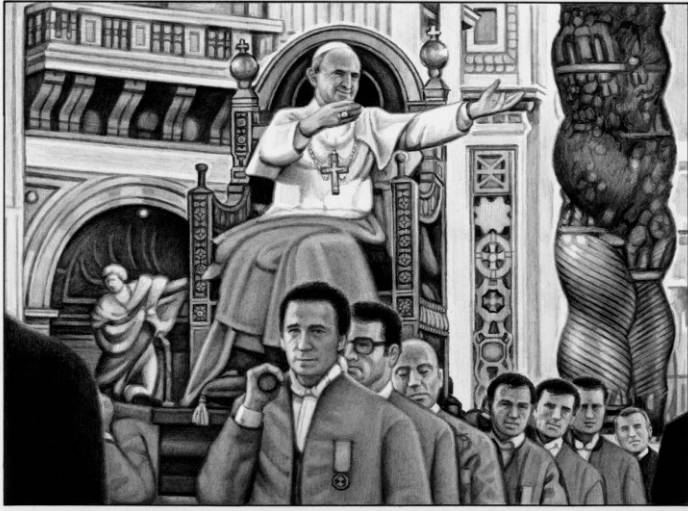
Але лише Христос є головою Церкви і Він особисто керує Його Церквою. Тому Папа не має жодного права проголошувати, що він представник Христа на землі. Ісусу не потрібно таких представників. Крім того, чи думаєте ви, що хтось може бути справжнім представником Христа? Чи ж не написано в Біблії, що будь де в світі кожен може схилити коліна під царством Христа? Ми робимо це, коли ми покоряємося Слову Господньому. Христос керує нами особисто через Біблію. В Його очах всі Його люди є рівні.

Григорій - Папа з великими планами

Більше 100 років після падіння Римської імперії,десь біля 600 року, церквою почав керувати Григорій Великий. Саме наступні покоління дали це ім'я «Великий» для Григорія, оскільки він вніс великий вклад у справу церкви, для Італії та для Риму. Його політика і його робота впровадила мир в церкві і в цілій країні. Він примирився з ворогами Риму і прослідкував, щоб багато зруйнованих церков були відбудовані. Він встановив нових єпископів, де це було необхідно. Як цар, він керував і церквою, і державою.

Паломники, реліквії та зображення.

Григорій також бачив потребу у тому, щоб заохочувати паломників відвідувати „Святу Землю“. Такі паломники дуже поважалися при його правлінні, вони мали можливість повернутися додому зі „святими“ виробами. Він бажав, щоб у церквах було багато зображень, які, на його думку, допоможуть людям краще зрозуміти проповідь. Григорій також учив, що Господня Вечера є жертвоприношенням, повторенням Ісусового жертвоприношення на Голгофському хресті. А хрещення, як він учив, було достатньо, щоб змити з себе первородний гріх, той гріх, з яким народжується кожна

людина. А для того, щоб сплатити за подальші гріхи, які ми робимо після хрещення, ми повинні робити добрі справи. На жаль, не кожен спроможний, чи має взагалі бажання зробити достатньо добрих справ перед своєю смертю. Відповідно до вчення Григорія, душі більшості людей не можуть іти прямо у рай. Їхні душі повинні бути очищені в чистилищі, місці, де між небом та землею. Григорій не був перший, хто започаткував такі дивні вчення у церкві, але він зробив так, що такі вчення стали офіційною доктриною церкви.

Як бачите, цей Папа був основоположником всіх таких дивних ідей, які ввійшли в діяння церкви. Ніхто навіть не пробував заперечувати проти цього. Але чому так? А тому, що Папа був головою церкви і звичайно, що всі ці ідеї приймалися без заперечень і перевірок.

Місіонерська робота.

Одним із великих амбіційних планів Григорія було проповідування Євангелії для язичників у західній Європі. І саме в 596 році 40 місіонерів під керівництвом монаха Августина були направлені у Англію для проповідування Доброї Новини. Григорій знав, що ця місія є дуже важкою, тому часто посилав листи, аби підбадьорити цих місіонерів.

Приблизно через рік такої місіонерської роботи під керівництвом Августина вони прозвітували про навернення Етельберта, короля Кенту, що на півдні Англії. В Кентерберійській церкві, де Августин заснував перший єпископат, був хрещений король Етельберт. З того часу місіонерська робота в Англії стала безпечнішою і легшою. Через певний час язичество в тих краях викорінилося і на місці язических храмів були побудовані християнські церкви.

Григорій VII.

Майже 500 років потому Римом керував інший Григорій. Його справжнє ім'я було Гілдебранд. Але він вибрав собі папське ім'я Григорій VII. Коли Григорій став єпископом Риму, він був далеким від багатьох проблем які потребували його уваги.

Однією з таких проблем була –

Симонія.

В ті роки було нормальним явищем купувати сан високого священства в церкві. Імператор або король не бачив жодних проблем, коли посада єпископа продавалася для тих, хто мав багато грошей. Майже

кожен, платячи певну суму, міг стати священником в церкві.

Ординація (рукопокладення).

Звідки ви можете точно знати, що хтось є справжнім поліцейським? «Він носить офіційну уніформу» – може бути ваша відповідь. Він купив цю уніформу, чи вона була дана йому? Вона була йому дана. Схоже було і в римо-католицькій церкві - єпископ також отримував уніформу або ризи. Хто давав ці ризи для нового єпископа? Цар Генрі IV вважав, що це було його право. Папа Григорій VII заперечував і стояв на тому, що тільки він має право давати уніформу для нового єпископа. Як результат цього папа і імператор вели жорстоку боротьбу за права ординувати єпископів.

Цelibат.

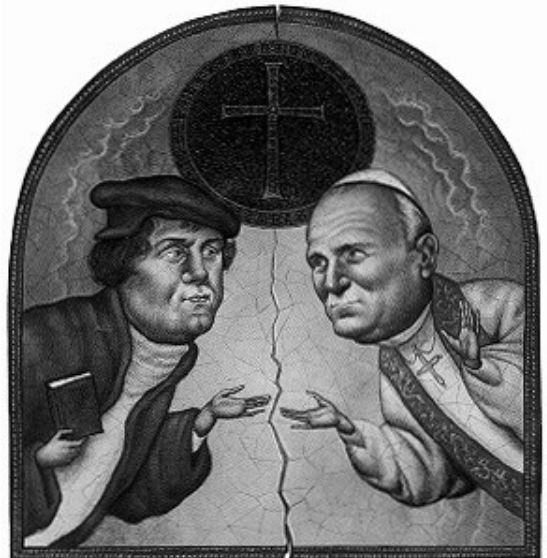
Папа Григорій VII також вчив, що для священників погано бути одруженим. Він вирішив, що кожен священник має дотримуватися цelibату – не одружуватися. Григорій VII насильно вислав жінок і дітей одружених священників.

Хто переміг, сонце чи місяць?

Ви прочитали про суперечку, яка була між Григорієм VII і германським царем Генрі IV. Коли Григорій намагався ввести свої ідеї про симонію і ординацію, він наткнувся на протистояння германського царя. Генрі IV думав, що Папа втручається в його справи, тому усунув папу. У відповідь Григорій VII виключив з церкви і скинув царя Генрі IV, щоб ніхто з його підлеглих не покорувався царю і не платив податки. Тоді германський король здійснив свій перший візит до Італії і просив у папи прощення. Але король залишався не розкаяним грішником ще дуже довго. Пізніше він вдруге поїхав до Риму, але на цей раз зі своєю армією. Він вигнав Григорія VII з Риму і відправив його у заслання.

Чи є Папа батьком церкви?

Ми визнаємо, що папа є лише керівником церкви в Римі. Ми не віримо, що він є Божим посланцем на землі, наступником Петра. Зовсім нічого в Біблії не написано, що церквою має керувати лише одна особа. Центральною думкою тут є, що посада Папи протирічить Біблії. Бог не хоче, щоб його людьми керували саме у такий спосіб. Фактично часто робота таких Пап призводила до погашення полум'я Слова Божого.

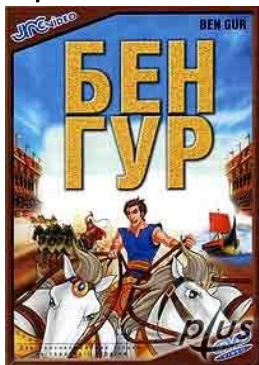
Замах на християнство

Коли Лео Уельс вирішив кинути виклик християнству, навряд чи він розраховував на такий тріумф! Ще б пак! Не кожному вдається стати автором бестселера, який став основою знаменитого кінофільму. І не просто знаменитого - рекордсмена по кількості "Оскарів". Починаючи з 1959 року й до "Титаніка" Камерона цей рекорд залишався неперевершеним.

Упертий Лео вирішив довести усьому світу, що християнство не більш, ніж міф, а воскресіння Христа - просто вигадка. Йому довелося сісти за вивчення Біблії, поглибитися в історичну літературу, матеріали археологічних відкриттів. Ця робота не пройшла марно для наполегливого дослідника.

Замість книги, що спростовує християнство, він написав роман "Бен Гур" - дивну історію про Ісуса Христа. Пізніше він був екранізований Вільямом Уайлером і прийнятий в усьому світі.

Але спроби боротьби із християнством на цьому не припинилися. І таких спроб було чимало. Ентузіасти із завидною завзятістю й найретельнішим чином вивчали ці питання. І всі змушені були визнати: щось насправді відбулося в Єрусалимі в перший день Великодня. І це "щось" здатне перевернути все наше життя!

Щось на зразок цього трапилося й з одним студентом, який, чи то з марнославства, чи то з упертості вбив собі в голову, що йому вдасться спростувати ідею воскресіння Христа. І що ж? Минуло чимало часу, і 19 грудня, того самого року, коли на світові екрани вийшов "Бен Гур", цей хлопець схилив свої коліна в покаянній молитві перед Христом. Хлопця звали Джош Макдауел. І його життя змінилося безповоротно. Причина - чесний погляд на факт воскресіння.

Як він сам пише у своїй книзі "Незаперечні свідчення", вивчення питання про воскресіння Ісуса Христа зайняло в нього більше 700 годин. Висновок був неймовірним: "Воскресіння Ісуса й християнство або існують разом, або не можуть існувати взагалі".

Навряд чи газетна стаття зможе вмістити всі докази воскресіння. Але про найбільш значні аргументи варто згадати.

Насамперед, ця подія відбувалася не без свідків. Апостол Павло в 1-ому Посланні до Коринтян згадує, що воскреслого Христа один раз бачили більше 500 людей, багато хто з яких у момент написання послання були ще живі й могли розповісти про це. Що стосується найближчого оточення Воскреслого, Його учнів й апостолів, то вони бачили Христа ще протягом 40 днів після Його воскресіння. Навряд чи можливо звести все це до колективної галюцинації - такі явища психіатрам невідомі. Як говорив у мультфільмі про Простоквашино тато Федора, "сходять з розуму лише по одному, це тільки грипом всі разом хворіють". Якщо ж припустити масштабну змову з метою "запудрити розум" людям протягом багатьох майбутніх сторіч, то все це має вигляд більш ніж дивний.

По-перше, прості люди, якими були апостоли, навряд чи придумали б настільки зухвалу інтригу, так ще й довели її до кінця. По-друге, тоді вже авторам Євангелій варто було б зобразити учнів Христових великими героями віри, які ні на секунду не засумнівалися в

майбутньому чуді. Насправді все було навпаки: із священних текстів зрозуміло, що апостоли не те що не очікували на воскресіння Христа - їм така думка навіть у голову не приходила. Те, що їхній Учитель говорив про Свою майбутню смерть і воскресіння, вони чисто людськи пропускали повз вуха, набагато приємніше було міркувати про розподіл керівних місць, коли Ісус стане Царем і саме цього моменту вони очікували з дня на день.

А от релігійні вожді, навпаки, добре пам'ятали, що "ошуканець той, ще будучи живим, сказав: "після трьох днів воскресну", і вирішили вжити спеціальних заходів, щоб запобігти можливій змові - попросити Пілата поставити біля гробниці вартових, "щоб учні Його, прийшовши вночі, не украли Його й не сказали народу: "Воскрес із мертвих"; і буде останній обман гірше першого". Результат? Гробниця виявилася порожньою, незважаючи на варту й прикладену до каменя римську печатку. Усе, що змогли придумати старійшини, це дати сторожі грошей із словами: "Розповідайте: Його учні вночі прибули, і вкрали Його, як ми спали. Як почує ж намісник про це, то його ми переконаємо, і від клопоту визволимо вас". Звичайно, білі нитки офіційного пояснення великоднього скандалу стирчали з усіх боків, але що було робити?

Уявіть собі: злякані, заховані хто куди після страшного дня страти учні чомусь, ризикуючи життям, крадуться повз дрімлючих римських воїнів (до речі, за сон на посту призначалася страта). Потім ніби то ці учні відкочують убік камінь, який закривав вхід у гробницю (такі камені звичайно важили біля тонни), попередньо зламавши римську печатку - ну, просто для того, щоб додати собі ще один смертний вирок. До того ж, все це вони роблять, умудрившись не розбудити сторожу! Потім ховають кудись тіло й придумують неймовірну історію про воскресіння. Затим мужньо вмирають за власну неправду.

Такі плітки могли б бути темою вечірніх розмов, не більше. Але трапилося зовсім інше - тисячі людей повірили вісті про воскресіння, і виникла Церква. Вона росла, незважаючи на протидію релігійної влади, яким нічого не коштувало б знищити нову "єресь" у зародку, просто довівши, що гробниця в порядку, тіло нікуди не зникало... Але все, що вони могли - загрожувати учням, намагатися змусити їх замовчати, нарешті, кидати їх у в'язниці й навіть убивати особливо "активних". Чому ж не можна було просто довести народу, що апостоли брешуть?

Це лише кілька міркувань із безлічі тих, з якими доведеться зіткнутися людині, якій прийшло б у голову заперечити істинність християнства. Якщо не хочеш стати християнином, найкраще просто ні про що не замислюватися. Будь-який войовничий супротивник віри ризикує бути на верненним до Бога, подібно апостолу Павлу та багатьом іншим колишнім скептикам.

За матеріалами книги Д. Макдауела "Незаперечні свідчення"

Кожен християнин щонеділі намагається відвідувати богослужіння. Прийшовши в одну церкву, ви зустрічаєтеся з одним порядком проведення служби, в іншій церкві – інший порядок. Скажімо, в православній церкві є свої правила щодо богослужіння, у Католицькій та Протестантській – свої. Чому ці літургії так відрізняються і взагалі, що таке літургія? Що є основою чи центральним місцем літургії? Якою є літургія у Реформованій церкві? Дабайте разом з вами подумаємо над цими запитаннями. Про це редакція газети попросила розповісти пастора УЄРЦ Василя Пилипенка.

Перш за все хочу пояснити значення слова «літургія». Воно прийшло з давньогрецької мови. Під ним греки розуміли всяке діло одиниці для добра цілого загалу, для цілого народу: «лейтос» значить ніщо інше, як «народний», або «приналежний до народу», а «ергон» значить «діло», «вчинок», «служба». Літургією називали всі ті діла, які йшли на користь цілого народу, як наприклад, службу вояків, державних урядовців, працю на полі чи при дорогах, службу невільників і будь-яку іншу працю на користь держави чи народу. Літургією було сплата податку та десятини, оборона держави перед ворогами, а також релігійні вияви культу божкам.

Це останнє, релігійно-сакральне значення літургії, перейшло також до християнської релігійної термінології. Цікаво, як характеризується літургія в Старому Заповіті?

Старий Заповіт є своєрідною частиною бази для сучасної літургії. Одна з характеристик літургії в Старому Заповіті та, що вже в часи Адама чи Авраама люди закликали, звертатися до Бога. В Бутті 4:26 читаємо, що в часи Еноша, сина Сифа люди «зачали були призивати Ймення Господнє». В ті часи почалася літургія з молитви людей до Бога, з поклоніння Богові. Звичайно, в Біблії слово «поклоніння» означає більше, ніж літургія. Ми звертаємося до Бога в наших повсякденних молитвах, отже все життя християнина є поклоніння. Цікаво, що в перекладі Септуагінти в Старому Заповіті службу священників в храмі перекладали як літургія.

Другою особливістю в Старому Заповіті є те, що літургія має під собою своєрідну зустріч Господа і Його людей. Ми приходимо перед лицем Божим під час літургії. (1 Мойсея 12:8, Псалом 145:21)

Третьою характеристикою літургії в Старому Заповіті є те, що посередником, координатором став священник.

Четверта характеристика літургії в Старому Заповіті та, що літургія завжди була наповнена радістю. Літургія - це своєрідне свято для людей.

Які ж характеристики літургії в Новому Заповіті? Коли ми поглянемо в Новий Заповіт, то побачимо, що в ньому стосовно літургії залишилися ті самі правила, хоча дещо змінено. На жаль, ми не багато знаємо стосовно літургії в новозавітні часи.

Перша характеристика літургії в Новому Заповіті є та, що літургія є своєрідним зібранням, яке має під собою згоду. Щось схоже до першої характеристики літургії в Старому Заповіті. Літургія в Новому Заповіті є зустріччю в контексті спільноти, об'єднання, союзу.

По-друге, в Новому Заповіті літургія є як свято. В новозавітній Церкві співаються пісні хвали Господові.

По-третє, освячення. Під час літургії людина відділяється від світу, вона ближча до Божої слави.

По-четверте, в Новому Заповіті літургія передбачає спільність. Ми всі разом, - як сім'я. Ми разом споживаємо один хліб і п'ємо з однієї чаші.

Різниця в літургії між Старим та Новим Заповітами існує. В Старому Заповіті священник був посередником між Богом та людьми. Однак, в Новому Заповіті все змінилося. Оскільки одним первосвященником є Ісус Христос, а люди в Церкві самі священники. Це підтверджується текстами 1 Петра 2:5 та 1 Петра 2:9. Члени новозавітної Церкви всі називаються священниками. Вони служать Богові. Від Нового Заповіту і до тепер ми маємо одного Священника - Христа. Отже, в новозавітній літургії не має бути інших священників, які є посередниками між Богом та людьми.

Звичайно, це твердження не означає, що нам не потрібні люди, які б направляли та керували. Наприклад, в Діях Святих Апостолів 6 розділ розповідає про обрання перших дияконів, а в першому посланні Павла до Тимофія багато говориться про працю пресвітерів.

Отже, ми підійшли до питання: «Що є центральним в реформованій літургії?» Центральне місце в Реформованій Церкві займає Біблія, або Слово Боже. Центральне місце в реформованій літургії займає проповідання, поєднане з читанням Слова Божого.

Проповідання мало своєрідний порядок. В посланнях Павла ми читаємо про порядок під час служіння в Церквах. На першому місці стоїть проповідання Євангелії та новозавітніх фактів спасіння, далі стимулювання у вірі та союзи між Богом і віруючим - обітниця прощення гріхів.

Як ми можемо розуміти те, що літургія є зустріч Христа з Його людьми? Ми втілюємо це в нашому порядку богослужіння, де читається Біблія, є проповідь, співаються пісні.

Отже, ми повинні зрозуміти, що літургія - це зустріч Христа з Його людьми, оскільки вони живуть в союзі. Узгоджена зустріч. В цій зустрічі беруть участь не всі люди, а лише Його Церква. Коли хтось говорить в Ім'я Боже, людина має активно давати відповідь.

Характеристики реформованої літургії.

1. Зустріч Бога і людей, як союз Господа з Його людьми. Літургія є своєрідною розмовою Бога з громадою. Слово і відповідь.
2. Ми маємо визнавати наші гріхи перед Святим Богом.
3. Центральним у реформованій літургії є не євхаристія (Таємна Вечеря), а проповідання Слова Божого. Центральним місцем є не вівтар, а кафедра, з якої виголошується Слово Боже.
4. Відповідальність за літургію лежить не лише на самому пасторі, а й на пресвітерах. Громада є домом Божим.
5. Дисципліна як в громаді, так і літургії. Дисципліна в молитві.

Ці характеристики не є чимось новим. Реформована Церква вже багато століть живе з ними. В Реформованій Церкві важливим є порядок. Порядок, починається від незначних речей в літургії, і порядок в серцях віруючих членів громади. Це важливо для Ради Церкви, для пасторів та пресвітерів, бо вони несуть велику відповідальність перед Богом - служили вони Церкві, чи служили собі?

Тому і нам - Українській Євангельсько-Реформованій Церкві потрібно не занедбувати досвід служителів Божих минулих поколінь. Навпаки цей досвід потрібно використати, бо він є надбанням українських євангелістів з 1925 року, реформованих християн 17 – 19 століття, які жили і працювали в Україні.

На даний момент задається багато запитань про те, чи не потрібно нам змінити або осучаснити літургію в Реформованій Церкві. З одного боку «так», і поряд з цим «ні».

Чому? Якщо метою осучаснення літургії є такі речі, які не стосуються прославлення Господа, спілкування з Ним, розуміння того, що нам потрібно просити Його, тоді я прихильник більш консервативного стилю літургії. Однак, це теж не означає, що з консервативним стилем все нормально. Адже ми живемо там, де Господь дав нам жити, в світі, який швидко рухається. Так, наприклад, у громаді селища Степань де не велика Церква, тепер потрібно на дверях перед входом писати: «Просимо, виключити мобільні телефони перед початком богослужіння». Здається, це лише селище, здається, невелика громада, але наше життя рухається. Певно, в кожній громаді є люди, які більш домінують.

Тому мудра церковна рада буде будувати літургію так, щоб з одного боку зберегти кістяк, а з іншого - щоб люди, які прийшли мали, інтерес і бажання бути тут та ще й чути Слово Боже.

Мартін Лютер говорив, що він би з каміння, на якому католики приносять жертву, побудував кафедру для проповідання Слова Божого. Весь порядок богослужіння направлений для цієї цілі. І моя молитва до Господа, щоб Українська Євангельсько-Реформована Церква завжди бачила цю ціль перед собою. Щоб прихожани, члени громад, диякони, пастори, пресвітери завжди розуміли, що Голова Церкви - Христос, до Якого вони линути, якому співають пісень хвали, до Якого звертаються в молитвах. Це та червона нитка, яка проходить через увесь заповіт, за Палмером Робертсоном. Однак, не лише через увесь заповіт, але також через усе життя дитини Господньої.

Тому хвала тільки Богові, Ісусу Христу. Могутня в нас твердиня Бог!

ІНША ДУМКА (Православної Церкви)

Літургія має різні назви. Перша назва "Літургія" - грецьке, означає "суспільна служба" і вказує на те, що Таїнство Святого Причасття є Жертва Богові за гріхи всього суспільства віруючих - живих і померлих. Оскільки Таїнство Св. Причасття нерозривно пов'язане з таїнством Євхаристії, що значить "вдячна жертва", і Літургія часто називається також "Євхаристією". Серед простих людей Літургію також називають "обіднею", оскільки її мають виконувати опівдні (в обідній час), і Тіло та Кров Христові в Таїнстві Св. Причасття, у Слові Божому називаються "Трапезою" і "Вечерею" Господньою (1 Кор. 10, 21; 11, 20). В апостольський час Літургія називалася ще "переломленням хліба" (Дії. 2, 46). На Літургії згадується земне життя й навчання Ісуса Христа від народження й до піднесення Його на небо й принесені їм на землю спасаючі блага. Порядок Літургії такий: спочатку готуються засоби для Таїнства, потім віруючі готуються до Таїнства й, нарешті, відбувається саме Таїнство, коли віруючі причащаються. Літургія, таким чином, розділяється на три частини: 1) "проскомідія" - принесення, від звичаю давніх християн приносити хліб, вино і все потрібне для Літургії; 2) Літургія "оголошених" - оскільки тут можуть бути присутні також оголошені, тобто ті, які готуються до Хрещення, а також ті, які каються, відлучені за тяжкі гріхи від Причасття; 3) Літургія "вірних" - на ній можуть бути присутні тільки вірні, тобто хрещені.

Писанки. Звідки вони з'явилися.

Мурза В.В.

Ще є дещо важливе, що стосується свята Пасхи, і що завжди в нашому народі символізується з цим святом – це писанки. Всі їх красять, але мало хто знає, звідки пішла така традиція красити яйця на Пасху. Далі я буду писати дещо критично, але попрошу перш чим закидати мене тими ж тухлими яйцями подумайте над тим, що прочитали.

Часто мені доводиться спілкуватися з представниками країн Заходу, а також читати про їх життя, і з усього цього мене дивує, як умудряються наші люди “засмічувати” християнство, Церкву. Це тільки ми на таке здібні, там на Заході такого немає. Потрібно мати чисту віру, вірити з закритими очима, так ні, ми ж привикли бачити, щупати, нюхати... В нашому церковному житті все є в символах, видимих якихось знаках, містика просто. Колядки, щедрівки, вертеп, верба, лепеха, паски, крашанки, писанки... – саме з цим пов'язані найбільші свята, але скільки є інших простих символів, які не полегшують віру, а навпаки, ускладнюють її – ікони, хрести, хоругви, свічки, іконостаси, свята вода...

Я вже торкнувся цю тему про символи, тому спочатку хочу ще навести один приклад, який ви бачили, коли ходили святити паску (якщо ходили). Служба є вночі, або рано вранці – це символ того, що Христос також воскрес рано, коли ще було темно; обхід навколо церкви – це символ ходу тих жінок, які йшли намазати Ісуса; двері в церкві закриті – символ закритого гробу; священник відчиняє двері хрестом – символ того як ангел відвалив камінь від гробу; двері в іконостасі відкриті – символ того, що Ісус відкрив нам двері до спасіння; довге дзвоніння дзвонами – символ перемоги Христа над смертю. Далі буде ще йти про крашанки та писанки, що є також символом воскресіння з мертвих. Чи не пробували ви задуматися над тим, навіщо стільки символів? Ні в одній з протестантських церков немає такого, і живуть люди, і обходяться якимось без символів, і вірують, та ще й як вірують. Навіщо засмічувати віру різними символами, які і без того відводять увагу від постаті Христа? Що саме цікаво, що Біблія зовсім про ці всі символи не пише, але люди доводять, що так треба робити, бо то робили наші предки (які були самі язичниками, якщо копнути глибше).

Ідемо далі. Крашанки, писанки – звідки ж вони взялися? Нову ж таки базуючись на тому, що робили наші бабки з дідами, а також на людських переданнях, то перше крашене в червоний колір яйце було подароване Марією Магдалиною імператору Тіверію, яка прийшла в Рим, щоб проповідувати Євангелію. Ми не знаємо, що мала на увазі сама Марія, коли дарила яйце (і чому саме яйце?), але червоний колір нібито символізував пролиту кров Ісуса Христа. В старовину приносили яйця, особливо друзям і благодійникам, в перший день нового року і в день їхнього народження, а також, як простий і малий дар бідних людей. Це щодо Заходу. Що ж

робилося у нас в старовину? Як свідчать певні джерела, ще в дохристиянській Русі був звичай розмальовувати яйця. Кожен окремий візерунок на писанці означав певні заклинання. Писанки з зображенням коня присвячувалися самому Дажбогові (подібно до Зевса), півень відвертав блискавку і грім, квіти – були обличчям ненароджених дітей, тому вважали, що бездітна жінка повинна писати багато писанок з квітами і дарувати їх дітям.

З приходом християнства на Русі були заборонені поганські вірування, але людей страх як тягнуло до того. Тоді певні особи сіли, подумали і додумалися до того, щоб малювати на яйцях не якісь орнаменти, чи ті самі квіти, а навпаки – церкви, розп'яття, хоругви... Приспособилися – і нашим, і вашим.

Ось ще декілька слів про дохристиянські вірування, які тісно переплелися з християнством. Про це пише Митрополит Іларіон у книзі “Дохристиянські вірування українського народу”:

«Ідеологічне християнське значення великодньої крашанки, подав богослов Іван Дамаскин (673—777). Великдень, цебто Воскресіння Христове, врочисто святкується, але до цього святкування здавна увійшли й поганські звичаї. Ще Карфагенський Собор 318-го року виступив проти непотрібного в цьому святкуванні. Своїм 68 Правилем він наказує: „Поганських звичаїв не чинити, а саме: на дошках не скакати, і на гоїдалках не гоїдатися, і яйцями не качати і не бити, і грохотання (реготання) не чинити. А коли хто не послухає цього, нехай буде заборонений 5 років, 140 поклонів на день і 280 Молитов. Великодня гра крашанками: „На вбитки“ — чис яйце міцніше, і „качати яйцями“ позосталося й до наших днів. Воно ще дохристиянське, язичеське.

На цьому я б закінчив словами “вам вибирати, чи потрібно то, чи ні”, але думаю, що не варто такі слова писати, бо і так зрозуміло, до чого людська фантазія може додуматись. І хоча цією статтею я мало що можу змінити, та проте я хочу, щоб основою вашої особистої віри було Слово Боже, а не якісь символи, чи все те, що наші предки робили. Просто, подумайте над тим всім, що ви прочитали і нехай Господь допоможе вам жити так, як Він того хоче згідно Біблії.

Надійне місце

Ісус помер, щоб урятувати мене від вічної смерті (Римлянам 5, 6-9).

Селянське подвір'я тремтіло у мареві літньої спеки. Зернові вже зібрані, і незабаром прийде пора збирання фруктів. Селянин радів, що урожай гарний, до того ж вирощування курей теж принесло прибуток. Задоволений, посивілий, пішов у бік будинку, де дружина очікувала на нього з обідом.

Білл, помічник господаря, насолоджувався обідньою перервою і лежав у тіні великої яблуні. Він уже пообідав і зморений спекою відпочивав. До кінця обіду залишалося ще півгодини, і було приємно розпростерти свої втомлені ноги. Білл глибоко вдихнув наступної миті заснув. Його розбудило незвичне потрiскування. Що це? Начебто й димом запахло? Білл з жахом підхопився: комора, точно! Із щілин комори просочувався дим!

Думки Білла гарячково закрутилися. Невже він погано загасив цигарку, яку курив під час роботи в коморі? Скільки разів говорив йому господар, щоб не курив у коморі, але...

Білл кинувся до дверей і рвонув їх на себе. Полум'я спалахнуло йому назустріч і від свіжого повітря розгорілося ще яскравіше. Було ясно, що тут йому одному не впоратися. Навпаки, якщо терміново не покине на допомогу, то полум'я перекинеться на інші будівлі.

Білл побіг щосили - хазяїн, напевно, ще в кімнаті. Звідти комори не видно. Треба терміново викликати пожежних. Він влетів до будинку, крикнув у бік кухні "Пожежа!" і кинувся до телефону.

- Приїжджайте швидше! - кричав він у слухавку. - У нас пожежа!

Білл повісив трубку й побачив хазяїна, обличчя якого з переляку поблідло.

- Комора горить, - просипів Білл, - її вже не врятувати. Треба подбати про курник і про будинок!

Поки вони бігли на вулицю, господар крикнув:

- Відкрий усі ворота і вижени курей! А я займуся гідрантом!

Чоловіки разом боролися з вогнем. Обличчя в них стали чорними, волосся й брови були обпалені. Господарка відвела дітей на безпечну відстань і винесла з будинку основне майно. Якщо вогонь перекинеться на будинок, часу на це буде мало.

Приїхала пожежна машина. Минув якийсь час, перш ніж пожежа була погашена. Комора для зерна згоріла повністю, але курятник і будинок залишилися цілими.

Господарка привела дітей, занесла речі назад до будинку і приготувала втомленим пожежним чаю. Білл пішов, не чекаючи, коли почнуть питати про причину пожежі.

Дитяча сторінка

Господар направився до сараю нагодувати курей. Він перерахував їх і виявилось, що однієї "родини", білої квочки з курчатами, немає.

Куди вони могли запропаститися? Курчата були ще зовсім маленькі. У кам'яному огороженні садиби було троє воріт, які відкривалися на поле. Хазяїн вийшов через головні ворота й оглянув всі навколо.

Він шукав їх у саду і навіть у ставку. Селянин знав, що ця квочка була прекрасною матір'ю і що вона не могла втратити своїх курчат. Потім він же сам бачив, як квочка з курчатами вийшла з курника. Нічого не виявивши, він повернувся на садибу до згорілих будівель і раптом застиг на місці, не відриваючи погляду від землі. Зникла курка сиділа, звисвши голову набік, з обпаленими до чорності крильми. Вона була мертвою. Дорога в поле була відкритою й незрозуміло було, чому вона не врятувалася. Хазяїн підняв квочку, і з-під її крил, живі та непошкоджені, вибігли всі дев'ятеро курчат.

Селянин зібрав їх у коробку, вистелену старою ковдрою, і відніс у будинок, на кухню. Його маленька семирічна доня ніяк не могла заспокоїтися:

- Курка ж могла себе легко врятувати, правда, тату? Але курчата були занадто малі, щоб бігти швидко, так? І, напевно, вони не бачили крізь дим, куди потрібно йти... Але квочка знала, що найбільш надійне місце під її крильми. І вона, напевно, вирішила просто сісти й зібрати своїх діток під крила. Вона вмерла за них. Вона була гарною мамою, правда, тату? - Батько кивнув головою у відповідь.

Увечері, коли дівчинці потрібно було вже йти спати, вона ще раз підбігла до коробки з курчатами. Нахилившись до них, прошептала:

- Ворота в поле були широко відчинені, і ваша мама могла б легко врятуватися, але тоді ви б усі повмирали в диму та вогні. Ой, курчата ви мої, я дуже рада, що ви послушалися маму, коли вона вас покликала. Тепер я буду вашою мамою!

Ісус був зовсім без гріха. Він міг би повернутися в небеса без страждань і смерті на хресті. Але тоді Він пішов би туди один. Через наші гріхи ми навечно залишилися б відлученими від Бога. Тому Ісус умер замість нас, щоб ми прийшли до Нього й мали життя вічне.

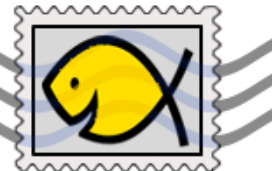
Молитва: Господи Ісусе, Ти полюбив мене так сильно, що вмер за мене, щоб я мав життя вічне. І Ти кличеш мене, щоб я прийшов до Тебе й знайшов у Тебе захист. Допоможи відгукнутися на Твій заклик. Дякую Тобі, що Ти любиш мене, що Ти помер за мене.

Христос умер за наші гріхи.

Знайди всі слова цього вірша в таблиці. За наші гріхи, щоб привести нас до Бога, Праведний за неправедних, хоч умертвлений тілом, але Духом оживлений".

1Петра 3:18.

Н	Е	П	Р	А	В	Е	Д	Н	И	Х
Й	И	Н	Е	Л	В	Т	Р	Е	М	У
П	Р	А	В	Е	Д	Н	И	Й	Х	Д
Р	О	Ж	И	В	Л	Е	Н	И	Й	У
И	Д	Б	У	В	И	Р	А	З	К	Х
В	И	Щ	О	Б	Х	Я	Ш	А	Ю	О
Е	Н	А	С	Ц	І	Т	І	Л	О	М
С	О	Т	С	И	Р	Х	Ф	Е	Я	З
Т	Б	Ь	Б	О	Г	А	Х	О	Ч	А
И	П	О	С	Т	Р	А	Ж	Д	А	В

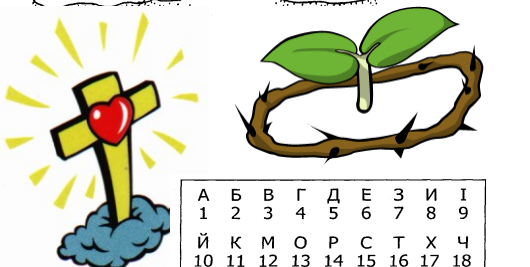
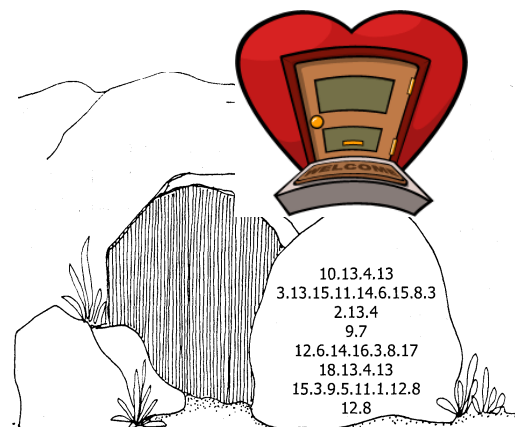
Він воскрес!

Дії Апостолів 3:12-15

Апостол Петро у своїй проповіді викривав Ізраїльський народ, який Ісуса віддав на смерть, а душою жадав звільнити.

Заповни пропуски за допомогою коду, записаного на камені, і ти довідаєшся, що сталося з Ісусом після смерті.

Дії 3,15

А	Б	В	Г	Д	Е	З	И	І
1	2	3	4	5	6	7	8	9
Й	К	М	О	Р	С	Т	Х	Ч
10	11	12	13	14	15	16	17	18

- ✦ Найбільш розвинені в соціальному й економічному плані країни світу - протестантські. Протестантська думка знайшла досить великий відгук в українському співтоваристві. Це показник еволюціонування психічної складової суспільства. Історія світового християнства показує, що країни першого світу, найбільш розвинені в соціальному й економічному плані, всі протестантські. Зокрема Америка, Німеччина, Франція, Англія. Католицькі країни - це країни другого світу: Іспанія, Італія, Португалія. Православні країни за соціально-економічними показниками - країни третього світу: України, Росія, Грузія, Вірменія. Про це говорив кандидат психологічних наук Владислав Драгов на прес-конференції в Києві, яка була присвячена дискримінації християн-протестантів в Україні.
- ✦ У Росії з'явилася маршрутка, де можна прочитати цитати з Євангелія та послухати християнську музику. Сідаючи у звичайну на перший погляд "газель", пасажирів з подивом оглядають салон. Замість грубуватих написів типу "гримнеш дверима - станеш пільговиком", тут цитати з Євангелія. Над входом замість наклейки "місце для удару головою" красується "любим ближнього свого". З магнітоли доносяться приємні церковні мелодії.
- ✦ Коптський манускрипт «Євангелія від Юди» названо успішним комерційним проектом. Головний редактор Російського Біблійного товариства підкреслив, що "текст, становить інтерес тільки для вчених, жодна християнська церква не включити його у Священне Писання". Шум навколо так званого «Євангелія від Юди» розкручується на Заході з комерційною метою. "Слухи про те, що на чорному ринку краденого антикваріату циркулює коптський манускрипт «Євангелія від Юди», з'явилися ще наприкінці ХХ століття, але про це широко стало відомо, коли кілька років тому черговому покупцеві не вдалося продати свиток у музей, і той вирішив повернути гроші за допомогою реклами".
- ✦ Новий мер Києва Леонід Черновецький зібрався допомагати Православній Церкві. Візит новообраного мера до Києво-Печерської Лаври, зустріч із настоятелем Української Православної Церкви (Московського Патріархату) викликали в засобах масової інформації неоднозначну реакцію. В Інтернеті поширена інформація про те, що Черновецький є членом харизматичної церкви "Посольство Боже" і перемогу на виборах святкував разом з пастором "Посольства Божого" Сандеєм Аделаждою.
- ✦ Католицький святий Ісидор Севільський, єпископ Севільський (560-636), одержав популярність завдяки своєму благочестю й любові до наук. Його вважають заступником учнів і студентів, а з недавнього часу він офіційно є заступником мережі Інтернет. В 1999 році папа Іван Павло II офіційно назвав святого Ісидора заступником користувачів комп'ютерів та Інтернету.
- ✦ Глибоко віруючий голландський бізнесмен буде робочу копію Ноевого ковчегу. Відповідно до планів Йохана Юберса, судно буде готове до спуску на воду навесні наступного року. Корабель, побудований на основі старозавітного опису, буде приблизно у два рази менше "оригінального". Його проектна довжина становить 70 метрів, ширина - 9,5 метрів, висота - 12,9 метрів. Будівля ведеться в рідному місті Юберса - Шагене, який розташований приблизно за 45 кілометрів від Амстердама. Хоча ідея побудувати ковчег прийшла йому в голову ще 13 років тому, він приступив до її реалізації всього кілька місяців тому, взявши в банку позичку на 300 тисяч євро. Вартість проекту в цілому оцінюється в 700 тисяч євро.
- ✦ Католицька Церква Шотландії організувала новий проект, у рамках якого на мобільні телефони віруючих будуть приходити новини Церкви й прохання про молитви. Дана ініціатива також покликана сприяти активній участі католиків у радіо - і телевізійних передачах, присвячених питанням моральності. Крім того, щотижня на сайті Церкви в Шотландії будуть подавати аудіо - і відеоматеріали, доступні всім користувачам Інтернету.
- ✦ Президент України Віктор Ющенко переконаний, що в Україні буде створено єдину помісну українську Православну Церкву. Як пояснив Президент, у цьому він переконався після двох зустрічей з константинопольським патріархом і багаторазовим спілкуванням з керівниками православних церков України. Кожне засідання ради Президент країни починає або завершує закликом до керівників різних напрямків християнства сформувати соборність церкви.
- ✦ Християнські веб-сайти зацікавлюють все більше мусульман із цілого світу. Незважаючи на спроби ісламських держав закрити для мусульман доступ до християнських веб-сайтів, проте їх все більше відвідують і саме ці сайти впливають на поширення Царства Бога.
- ✦ Президент України Віктор Ющенко провів зустріч з членами Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Підсумком зустрічі стало підписання членами Ради Декларації керівників Церков і релігійних організацій України. Її ціль - досягнення міжконфесійного миру та згоди й невикористання авторитету Церков і релігійних організацій у передвиборній агітації.
- ✦ У реаліях сьогодення часу християни різних деномінацій повинні будувати конструктивні відносини один з одним, спрямовані на служіння своїй країні й Богові. У цьому впевнені організатори святкового Великоднього концерту "Великдень-2006", що відбувся у концертному залі московського готелю "Космос" 23 квітня цього року.

Степань (Рівненська обл.)

Наша громада на половину складається з молодих людей. Ми далі працюємо з дітьми з Негільної школи і хочемо ще далі більше залучати їх до євангелізації у селищі. Ми знімаємо фільм про нашу громаду і хочемо, щоб цей фільм могли побачити наші брати та сестри з інших УЄРЦ. Ще ми далі продовжуємо наше бугівництво. Просимо молитися за це. А також просимо молитися за нашого брата Мурзу Тараса, який піде в армію. Також хочемо подякувати тим молодим братам та сестрам з Києва, які відвідали нашу громаду у березні. На жаль, ми маємо певні проблеми з працею в селищі Гута з тієї причини, що маємо мало працівників. І нам певною мірою незручно, що поки що праця там не налагоджена належним чином. Але ми маємо певні ідеї стосовно цього приводу. Моліться, просимо вас, за Гуту. Готуємося до Великодніх свят, і принагідно хочемо усіх привітати з Христовим Воскресінням.

Рівне

Громада поступово змінюється. Можна навіть бачити певний ріст громади. Просимо молитися за наш духовний та чисельний ріст. Ажже в останні дні негілью ми бачили, коли на служіння прийшло десь 50 осіб. Також радіємо, коли на служіння приходять молоді люди, і хочемо давати їм більше місця на наших богослужіннях. Ми раділи, коли молоді люди з громади прославляли Господа піснями під час одного із служінь. Ми задоволені працею Негільної школи і хвала Богові за гіттей, які відвідують її, а також хвала Господу за вчительку Негільної школи - Таню Кравчук, яка дуже багато працює. З квітня ми знову починаємо вечірні служіння по середах о 18.00. А ще в цьому місяці ми зробимо повний список наших членів Церкви, а також прихожан, і почнемо створювати групу людей, які будуть вивчати Гейдельберзький катехізіс. Для того, щоб восени, можливо, на День Реформації, мати конфірмацію в Рівному. Крім цього, Церковна Рада вирішила щонайменше раз на місяць використовувати церковний автомобіль для того, щоб привозити на наші служіння людей похилого віку. Вже у цьому місяці ми хочемо привезти таких людей, коли матимемо Господню Вечерю. Ми також молимося за інші Реформовані громади. І усім вам бажаємо миру та добра. Нехай з наших уст більше лунає проповіді про Ісуса Христа.

Свалява (Закарпатська обл.)

Слава Господу наша громада наша громада живе і ми продовжуємо служити Господу. Часто громаду судять по кількості членів церкви, і таким чином дивляться чи вона розвивається. Але, здається, це не вірне судження. Хоч церковний зал у нас не є заповнений, але та праця, яку проводять члени нашої громади є справді велика. Окрім біблійних уроків, молодіжних зібрань та Негільної школи, з настанням весни намагаємось організувати ще певну євангелізаційну роботу, через яку будемо поширювати Слово Боже. Це і нові біблійні уроки на новому місці, як для гіттей, так і для дорослих, це і лекції в технікумі про наркоманію, аборт і тому подібне, це і поширення проповідей через радіо, аудіо касети та газети. Існує ще багато іншого, що ми намагаємось робити, але вся наша праця - це сіяння і поливання того насіння Правди, проте лише від Господа залежить ріст цього насіння, ріс віри у серцях людей, а також ріст чисельно у церкві. Ми молимося за це, і просимо молитися і вас.

РІВНЕ	СВАЛЯВА
Богослужіння проходить: вул. Пересопницька, 200 Неділя о 10 год. Тел. (0362) 226-777	Богослужіння: Неділя о 13 год. вул. Ломоносова 14 Тел. (03133) 7 - 30 - 61
СТЕПАНЬ	КИЇВ
Богослужіння: Неділя о 13 год. вул. Олени Теліги 27 Тел: (03655) 4 - 11 - 77	Богослужіння: (Правий берег) Неділя о 14 год. кінотеатр „Салют” тел. 525 - 46 - 20 Богослужіння: (Лівий берег) Неділя о 11 год. просп. Лісовий 12 Тел. 524 - 68 - 14
РІДНА УКРАЇНКА	ТАВРІЙСЬКЕ
Богослужіння: Неділя 14 год. медичний пункт Тел. (05539) 3 - 32 - 58	Богослужіння: Неділя 10 год. Музична школа Тел. (05539) 4-32-39
ЗАКАРПАТСЬКА РЕФОРМАТСЬКА ЦЕРКВА	Богослужіння на українській мові є в:
УЖГОРОД Богослужіння: Неділя 10.00 Пл. Жупанатська 4,	Мукачеве - вул. Духновича 72 о 16.00 Перечин, Вишкове, Білки.
ЄВ. ПРЕСВІТЕРІАНСЬКА ЦЕРКВА УКРАЇНИ	
м. Одеса тел. (0482) 37-15-19 м. Київ тел. (044) 246-75-76 м. Херсон тел. (0552) 22-54-35 м. Черкаси тел. (0472) 64-45-13	м. Миколаїв тел. (0512) 43-05-16 м. Ізмаїл вул. Кірова 14 м. Белгород - Дністровський тел. (04849) 22-397 м. Харків вул. Артема 38

Технічний редактор: Мурза Еріка
Члени редакції: Мурза В.,
Пилипенко В., Молнар Ш.
НАША АДРЕСА:
89300 Україна, Закарпатська обл.,
м. Свалява, вул. Визволення 164 / 1
Телефон редакції: 7 30 61
E-mail: murza@UEPC.svl.uzhgorod.ua

Тираж видання: 1000 примірників.
Періодичність - раз у два місяці.
Газета розповсюджується за пожертви.

Щоб не говорили про минулий рік, він все ж був плідним для Української Євангельсько-Реформованої Церкви. Господь, поблагословив нас. Не можна сказати, що сталися якісь дуже грандіозні події, але 2005-ий, був роком досить плідної праці. Праці на різних рівнях. Торік членами Синоду УЄРЦ офіційно стали ще дві громади, вдалося подолати те напруження, яке існувало в стосунках через події 2004 року. Дуже важливо, що в критичній ситуації ми задумувалися про нашу єдність. Апостол Павло в 1 Посланні до Коринтян просив їх: «Тож благаю вас, браття, ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме і щоб не було поміж вами поділення, але щоб були ви поєднані в однім розумінні та в думці одній!» (1 Кор. 1:10) Конференція, присвячена 80-річчю УЄРЦ, яка відбулася в Рівному, стала ознакою нашої єдності. Було дуже радісно споглядати, як представники різних громад УЄРЦ, члени Церкви та прихожани спілкуються, разом моляться, допомагають одне одному. Та конференція вплинула на нас. Були проведені «круглі столи», на яких обговорювалися питання нашого розвитку та співпраці. Під час одного з таких «круглих столів», який проходив під назвою «Молодь - наше майбутнє», виникла ідея проведення молодіжної конференції УЄРЦ. Ця ідея була підтримана і на початку 2006 року така конференція була проведена в м. Свалява.

Мені особисто дуже радісно згадувати ту подію. Я бачив майбутніх лідерів Реформованої Церкви. Господь дав змогу бачити своїх учнів, які скоро стануть вчителями. Господь дав бачити ініціативних людей, які маючи віру в серці, роблять виклик нашому невірному суспільству. Крім цього, особисто для мене це відповідь на питання стосовно стратегії УЄРЦ на майбутнє. Адже часто ми бідкаємося, де

взяти студентів для нашої семінарії, де взяти по Церквах людей, які готові брати на себе відповідальність. Для цього є два шляхи. Перший шлях, це взяти вже готових людей з інших Церков. Однак у цьому шляху закладена певна небезпека, - чи не втраtimo ми тоді своєї ідентичності? Чи залишимося ми справді Реформованою Церквою? Чи наші таблички над дверима матимуть тільки номінальний характер? І я радий, що Господь дає нам мудрість, щоб йти іншим шляхом. Шляхом важчим, де потрібно більше сили та терпіння. Шляхом, де потрібно бути слугою, вчителем, батьком, шляхом виховання своєї молоді, своїх майбутніх лідерів Церков. Тих людей, які, як і молодий Тимофій, зможуть стати робітниками, яких мало, хоч нива велика. Таких я побачив під час конференції, і радий, що Господь допоміг нам визнати свою неміч і вчить пропускати наперед молодих дітей Божих. Я чекаю

часу, коли зможу потиснути руку першому молодому пастору, який буде обраним Богом та вихованим УЄРЦ. Здається, це так довго, але молодь, яка зібралася в Сваляві, показала, що терпіння дає надію. Тому, любі брати та сестри УЄРЦ, моліться за молодих людей, які є в ваших громадах. Моліться за недільні школи. Бо саме з них виходить та молодь. Будьмо милостиві до їхніх помилок. Даваймо поради з розумінням того, що самі далекі від досконалості. Приймаймо з терпінням тих, хто має інші зачіски, фарбує волосся в інший колір чи носить сережку у вусі. Для старших це не прийнятно. Однак, колись ми також були молодими, і тоже не зовсім подобалися старшим братам і сестрам. Наше смирення перед Господом та батьківська любов зможуть вплинути на багато сердець. Тільки Господь може змінити людину. Так само, як колись Він змінив нас, протистави нам наші гріхи. Молімося разом за молодих людей. Засучімо рукави та приступімо до праці, важкої праці, яка потребує наших нервів та старань. Праці над ростом молодіжних служінь та розвитком недільних шкіл. Я інколи плачу серцем, коли бачу, як молоді люди йдуть з громади, поступаючи у вищі навчальні заклади. Але при цьому я радію, коли чую, що вони на нових місцях, в інших обставинах підтверджують своє віровизнання. Хвала Богові, що ми можемо мати молодих людей, які мають Ісуса Христа за опору та втіху в своєму житті. Хвала Богові! Отже, Господь не залишив нас. Дивлячись на наше майбутнє, на молодих хлопців, дівчат, учнів та студентів, яких Господь нехай далі благословляє. Наша надія - на Господа. А сподівання - це радість у серці від того, що твій Господь, є твоїм Другом і ці хлопці та дівчата знають та люблять Його.

Пастор УЄРЦ, Пилипенко В.В.

